

Назив дела: Прича о Таталији

Име и презиме писца: Весна Алексић

Наслов рада: Овако сам доживео Причу о Таталији

Књига говори о дечаку који је требао да добије сестру Наталију, коју је он звао Таталија. Сви су били узбуђени и радовали су се рођењу бебе. Баке и деке су му говориле да ће имати сестру са којом ће моћи да подели играчке. Чак и његова бекиситерка Цеца коју је сматрао својом најбољом другарицом се радовала, само је дечак постао љут. Једне ноћи су га пробудили узвици и гужва, сви су га љубили и честитали му рођење сестре. Те ноћи је решио да говори јапански језик, који се не говори него се ћути. Када су после неколико дана отишли у породилиште видео је своју сестру за коју је мислио да је ружна и да личи на жуто паче. Желео је да је пошаље на Месец или можда на Јупитер који је мало даље. Да је пошаље у прашуму или поклони групи диносауруса, али биљојед а јер ипак није желео да је поједу. Онда је беба добила жутицу и морала је да поново оде у болницу. Дечак се осећао усамљено, тужно, плашљиво и мислио је да је он крив. Оног тренутка када је све испричао тати и када му је он објаснио да ће беба бити добро сватио је да је забринут за своју сестру и да је ипак мало заволео. Када Наталија дође кући почеће нови и занимљиви део његовог живота.

Дечак је збуњен, љут, изненађен зато што ће добити сестру коју није ни желео ни тражио, а највише се плашио да ће она заузети његово место и да ће га сви заборавити и посветити се само беби.

Мама и тата су брижни, пажљиви, пуни љубави, спремни да ураде све само да се дечак не би осећао запостављено због рођења сестре.

Бекиситерка Цеца је забавна, насмејана, весела, нежна, пажљива према дечаку и он је сматра својом најбољом другарицом и не жели да је дели са Таталијом.

Баке и деке се радују рођењу још једног унучета и ту радост не скривају, што дечаку мало смета.

Књига ми се допала зато што говори о дечаку који је био збуњен несигуран и помало љут зато што није знао како ће његов живот изгледати када се беба роди. Није знао да ли ће сви тада волети само бебу и бити посвећени само њој.

На неки начин сам видео себе у овој причи. Моја сестра Ана је шест година млађа од мене, и када се родила мислио сам да се мама и тата брину само о њој, све док нисам схватио да је мала, беспомоћна и да ништа не може сама. Када је мало порасла највише се смејала и радовала мени и тада сам схватио да је много волим.

Најзанимљивије ми је било када је дечак смишљао начине како да се ослободи своје сестре, и када је на крају схватио да ипак не жели да она буде повређена и да је воли.

Често се упоређујемо са стварима или ситуацијама које су нам непознате, које нас плаше и збуњују. Тада би најбоље било да разговарамо са одраслим особама које су нам блиске и које нас разумеју.

Весна Алексић рођена је 11. априла 1958. године у Обреновцу. Ради као стручни сарадник у предшколском образовању. Књижевним радом се бави од 1987. године и углавном пише дела за децу и адолесценте. Први роман за децу „Месечев дечак“ изашао је у 1994. године. Добитница је Змајеве награде 2004. године. Жири Змајевих дечијих игара јој је за „Причу о Таталији“ доделио прву награду Сингридруг.



Име и презиме: Филип Здравковић 2/3
Основна школа: ОШ“Франце Прешерн“
Наставник: Ката Чучковић
Маил адреса: bibliotekafp@gmail.com